

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНО-ЦЕРКОВНИХ ВІДНОСИН У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

LEGAL REGULATION OF CHURCH-STATE RELATIONSHIP IN MODERN UKRAINE

Палінчак М.М.,

кандидат історичних наук,

директор інституту економіки та міжнародних відносин
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Забезпечення можливостей реалізації свободи світогляду та віросповідання сприяло появі в Україні справжнього світоглядного плюралізму, дало змогу мільйонам громадян відкрито сповідувати ту чи іншу релігію та висловлювати переконання. Церква стала важливою складовою громадянського суспільства

Ключові слова: трансформація, поліконфесійність, державно-церковні відносини, свобода совісті

Обеспечение возможностей реализации свободы мировоззрения и вероисповедания способствовало появлению в Украине настоящего мировоззренческого плюрализма, позволило миллионам граждан открыто исповедовать ту или иную религию и высказывать убеждения. Церковь стала важной составляющей гражданского общества

Ключевые слова: трансформация, поликонфессиональность, государственно-церковные отношения, свобода совести.

Providing opportunities for exercising freedom of belief and religion in Ukraine contributed to the emergence of genuine ideological pluralism has allowed millions of people openly profess a particular religion and to express opinions. The church became an important part of civil society.

Key words: transformation, semiconfession, church-state relations, freedom of conscience.

Постановка проблеми. Сьогодні Україні вдалося забезпечити в себе свободу віросповідного буття, толерантність міжконфесійних взаємин, більше того, в цьому вона може бути прикладом для багатьох інших країн, особливо пострадянського простору. Закордонні фахівці, які вивчають проблеми державно-церковних відносин багатьох країн, пропонують Україні скористатися досвідом України провідним демократичним країнам.

Значним надбанням української та європейської історіографії є численні праці співробітників Центру проблем Церкви та етноконфесійних відносин (інститут політичних та етніонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України) – М. Рибачука, О. Уткіна, М. Киришко та ін.; вчених кафедри релігієзнавства філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка – В. Лубського, Т. Горбаченко, О. Предко, Є. Харківщенка та ін.; співробітників інституту філософії ім. Г.С. Сковороди – А. Колодного, Л. Филипович, П. Яроцького, В.Клімова, Бабія, О. Сагана та ін.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні можемо констатувати стабільну динаміку зростання релігійно-інституційної мережі на 5-7% щороку. Симптоматичним для свободи буття релігії є саме те, що ця якість проявляється у зростанні, в першу чергу, кількісних показників. Якщо в 1991 р. у релігійному просторі України було лише 9944 релігійні організації, то в 1992 р. – вже 12962 (приріст склав 30%). Відповідно в 1993 р. функціонували 15017 релігійних організацій (приріст – 16%). Високий показник приросту було зафіксовано й у 1995 р., коли за кількості 16984 релігійні організації приріст становив 13,5%. І хоча в подальшому таких високих темпів прирос-

ту не спостерігалось, динаміка зростання залишалась стабільною: 1996 р. – 18111 організацій (приріст 6,8%), 1997 р. – 19110 (приріст 5,5%), 1998 р. – 20408 (приріст 6,8%), 1999 р. – 21843 (приріст 7%), 2000 р. – 23543 (приріст 7,8%), 2001 р. – 25405 (приріст 7,9%). Станом на 2010 р. в Україні діяли 35184 релігійні організації (приріст порівняно з 2000 р. склав 25,4%), в тому числі ця цифра включала 33733 релігійні громади [3, с. 184-185].

Мережа релігійних організацій в Українській державі є однією з найчисельніших на континенті, що відображає вагому присутність релігійного інституту в суспільстві та побожність нашого народу.

Важливо також, що церква перейшла на якісно вищий рівень функціонування. Майже закінчилося формування її управлінських структур. Віруючими опікуються 350 духовних центрів та управлінь, а підготовка кадрів церкви здійснюється у 200 навчальних закладах, чисельність яких у порівнянні з 1991 р. збільшилась у 8 разів. Спостерігається відновлення монастирського життя; так, станом на 2012 р. в Україні функціонували 478 монастирів. На ниві добротності та милосердя працювали 386 місій, що в 10 разів більше порівняно з аналогічними цифрами за 1992 р. [8].

Для порівняння з минулим варто навести й такі дані. Якщо на початок 1992 р. в західних областях діяли 7742 первинних осередки віруючих, то до 2011 р. ця цифра збільшилась до 11830 громад. У цьому регіоні фактично вже створено інституційну мережу конфесійно-церковних організацій, майже достатню для задоволення релігійних потреб віруючих. У центральному регіоні України кількість первинних осередків віруючих за вказаний період зросла на 7421

громаду і становила 9640 парафій. Південний регіон країни характеризується найбільшим приростом релігійних громад (зокрема громад національних меншин). Якщо в 1991 р. загальна кількість осередків складала тут 956 одиниць, то станом на 2011 р. вона становила 5942 громади [2, с. 243].

Динаміка кількісних змін у конфесійному середовищі впродовж останніх двох десятиліть є віддзеркаленням якісних трансформацій у релігійному житті країни: в осмисленні конфесіями свого місця в суспільстві; визначенні церквами, релігійними організаціями ставлення до держави, суспільства; у ставленні до домінуючих у світському суспільстві цінностей (політичних, соціальних, національних, правових, духовних).

Бути вільною в повному розумінні цього слова релігія може тоді, коли для цього створені відповідні умови. На сьогоднішній день церкви мають достатню матеріальну базу культової практики та репродукції релігійності. Якщо у 2000 р. релігійна мережа нараховувала близько 17 тис. культових споруд, то станом на 2010 р. їх було 22787 (зростання склало 74,6%). Відповідно, сьогодні забезпеченість храмами складає 67,5%. Дана цифра засвідчує, що темпи зростання кількості релігійних громад випереджають темпи будівництва культових споруд.

В Україні поступово покращуються можливості для відтворення релігійності, оскільки за перше десятиріччя нового століття більш ніж на 60% збільшилася кількість недільних шкіл та пунктів катехизації: у 2000 р. їх було 7684, а в 2010 р. – 12758 [8].

Домінуючі позиції в релігійному та культурному житті нашого народу продовжує посідати православ'я. Зауважимо, що ідентифікація православ'я з українським етносом, його культурою і традиціями дозволяє останньому зберігати достатньо потужну динаміку зростання. На початок 2010 р. православна мережа нараховувала 17972 релігійні організації, що становить 51% від загальної кількості. Найвагоміший сегмент релігійної мережі країни – 50,4% – складають найбільші православні церкви – УПЦ Московського патріархату, УПЦ Київського патріархату та УАПЦ [8].

Варті уваги й аналізу дані церковної статистики наводить у нарисі з історії української православної церкви богослов Серафим Слобідський. Справа в тому, що, як зазначає Серафим Слобідський, у 1994 р. вийшла таємна інструкція – зареєструвати по всіх селах і містах України парафії Московського патріархату. Так з'явилися зареєстровані статуту неіснуючих парафій УПЦ Московського патріархату. Застосовувалися й інші способи фальсифікації статистики на користь московських парафій [10, с. 440].

Згідно з результатами соціологічних досліджень, що проводилися українськими, російськими та західноєвропейськими установами, зокрема Українським центром економічних і політичних досліджень ім. О. Разумкова, вірними Української православної церкви Київського патріархату на середину 2000-х рр. вважали себе близько 10 мільйонів православних християн; про приналежність до УПЦ Московського

патріархату заявили біля 5 мільйонів православних. Значна частина православних не визначилася стосовно своєї конфесійної приналежності [10, с. 440].

Українська православна церква Київського патріархату має дві духовні академії (Київську і Львівську), богословський факультет при Чернівецькому університеті та 6 духовних семінарій, в яких навчаються понад 1500 студентів. Для порівняння: УПЦ Московського патріархату має одну духовну академію (в Києві) та 4 духовні семінарії. Видавничий відділ УПЦ Київського патріархату, крім періодичних видань, видає українською мовою всі богослужбні книги. Для порівняння: УПЦ Московського патріархату не займається перекладом і виданням богослужбних книг. Вона видає духовну літературу тільки російською та церковнослов'янською мовами. Як бачимо, минуло вже понад 20 років з моменту проголошення Україною незалежності, однак українське православ'я залишається роз'єднаним. Це шкодить як українській православній церкві, так і світовому православ'ю взагалі.

Спонукають до роздумів і такі дані емпіричних досліджень. Соціологія фіксує, що – за великої релігійності мешканців України (за різними оцінками, від 75% до 90%) – кількість прихильників (навіть не вірних) УПЦ Московського патріархату в Україні становить менш, ніж 19% від кількості населення і фактично тотожна чисельності прихильників УПЦ Київського патріархату (без УАПЦ) [4, с. 132]. Щодо жителів столиці, то 34,3% киян заявили про свою належність до УПЦ Київського патріархату, і тільки 4% – до УПЦ Московського патріархату, хоча остання й має в Києві в півтора рази більше громад, ніж Київський патріархат [1, с. 830].

Незважаючи на кризові процеси в українському православ'ї, пов'язані з відсутністю в суспільстві церковної єдності, питома вага православних церковних інституцій в Україні практично не зменшується, а результати соціологічних досліджень засвідчують, що соціальна база, яка здатна забезпечити зростання православної церковної мережі в майбутньому, є значно ширшою за існуючі показники інституціоналізації діючих в Україні православних церков [9, с. 48].

Продовжується відродження національно зорієнтованої греко-католицької церкви – другої визначальної величини в релігійному житті України. Нею було утворено таку кількість релігійних організацій, що вони складають собою біля 15% від загальнонаціональної релігійної мережі. Якщо в 1992 р. українська греко-католицька церква (УГКЦ) мала 2643 релігійні організації, у 1999 р. – 3315 організацій, у 2000 р. – 3356, то в 2010 р. таких організацій було вже 3765 (зростання порівняно з 1992 р. склало 29,8%). В той же час є підстави вважати, що орієнтація УГКЦ на Римський престол певною мірою негативно впливає на динаміку її розвитку порівняно із православними церквами [8].

Великою політичною помилкою є намагання окремих діячів українського політикуму штучно розчленувати Україну на сфери переважного конфесійного впливу. Скажімо, Захід – українська греко-

католицька церква; Схід і Південь – українська православна церква, що перебуває в канонічній єдності з Московським патріархатом; Центр – українська православна церква Київського патріархату. Хоча, наприклад, на Заході України й насправді вимальовується така конфесійна конфігурація (з огляду на поширення впливів православних церков): терен переважного функціонування УАПЦ – Галичина; територія приблизно рівного поширення парафій УПЦ Київського та Московського патріархатів – Волинь; область майже виключного функціонування УПЦ Московського патріархату – Закарпаття [1, с. 472].

Починаючи з середини XVI ст., від часів Реформації, Україна стає притулком різних протестантських течій [9, с. 48]. Розвиток протестантизму певною мірою пов'язаний із проблемами православ'я. Часом догматизм, прояви пасивності з боку православних ієрархів, слабка фінансова база деяких об'єднань, гонитва за першістю на конфесійній ниві призводять до дій, в яких відсутні конструктивізм та ініціатива, а іноді бракує логіки та аналізу самих дій. До прикладу, православні й досі чекають, що держава буде мирити громади, будувати храми або віддавати під церкви ті будівлі, про які навіть не варто було б згадувати (приміщення поліклінік, фельдшерсько-акушерських пунктів, дитячих садків), і, нарешті, відстоюватиме права лише православної церкви. Саме зазначені обставини, кризи явища в суспільстві, а також власна міцна фінансова база допомагають протестантським та новітнім церквам активізувати свою діяльність, залучати до своїх лав молодь, інтелігенцію. Цьому значною мірою сприяє і спрощена та адаптована до сучасного соціокультурного контексту богослужбна церемонія в означених церквах, неабияка гнучкість пастирів щодо методів своєї діяльності в соціумі [7, с. 141].

Найбільше громад, створених на етноконфесійному ґрунті, належать мусульманам України. Мусульманські релігійні інституції активно розвивають мережу духовно-освітніх закладів. При цьому особливу увагу приділяють вивченню Корана, студіюванню ісламських віроповчальних дисциплін, історії ісламу, вивченню арабської мови, формуванню відповідних норм поведінки. З іншого боку, між ісламськими духовними центрами, яких нині в Україні п'ять, не завжди є повне взаєморозуміння. Духовне керівництво цих центрів часто має різні погляди на питання міжнародних контактів своїх організацій, на проблеми ваххабізму та ісламського фундаменталізму, які актуалізуються і набувають своєї гостроти в мусульманському середовищі країни [2, с. 244].

Основою інтенсивного розвитку конфесійної мережі, відчутного розширення віросповідного спектру стала притаманна українцям релігійна терпимість. Той факт, що представники української нації належать до однієї з найтолерантніших у конфесійному відношенні спільнот, підтверджується відповідними результатами соціологічних досліджень. Так, за даними опитування, проведеного свого часу Київським міжнародним інститутом соціології та Центром «Соціальні індикатори», 71% респондентів

повністю чи скоріше погоджуються з твердженням, що різні релігійні групи мають в Україні рівні права; 75% згодні з тим, що необхідно поважати всі релігії. А в підготовлених Українським центром економічних і політичних досліджень ім. О. Разумкова матеріалах стверджується, що в суспільній свідомості українських громадян превалюють точки зору, згідно з якими «будь-яка релігія, яка проголошує ідеали добра, любові, милосердя і не загрожує існуванню іншої людини, має право на існування» (так вважають 43,1% опитаних); «всі релігії мають право на існування як різні шляхи до Бога» (цієї думки дотримуються 24,8% респондентів) [5, с. 280].

Привертають увагу результати проведеного міжнародною мережею пасторальних теологів країн Східної та Центральної Європи дослідження стану релігії та релігійності, тенденцій розвитку церков у регіоні в нових умовах. Ґрунтовне дослідження дало змогу виділити та ідентифікувати серед низки країн Центрально-Східної Європи три групи країн, які відповідно характеризуються такими, що належать до релігійної культури (Польща, Литва, Україна, Хорватія), змішаної культури (Словенія, Угорщина, Словаччина), атеїстичної культури (Чехія, територія колишньої Німецької Демократичної Республіки (НДР) – Східна Німеччина) [6, с. 177].

Отже, в усіх країнах посткомуністичного суспільства, крім України, відсоток тих, хто вважає себе релігійними, значно менший, ніж відсоток тих, хто відносить себе до певної конфесії. Серед країн релігійної культури різниця між ними становить у Польщі – 18%, у Литві – 4%, в Хорватії – 50%. В Україні спостерігається інша ситуація: питома вага тих, хто вважає себе релігійними, перевершує питому вагу тих, хто відносить себе до певної конфесії, на 23%.

Про що свідчать ці показники? По-перше, виявлений у країнах релігійної культури відсоток різниці засвідчує, що надто багато людей, які за традицією чи народною культурою вважають себе належними до певної конфесії, фактично за своїми переконаннями не є релігійними. В Україні показовий приклад такої категорії населення становлять колишні комуністи і частина атеїстів, які вважають себе «православними», адептами «православно-слов'янської цивілізації», при цьому в Бога не вірять – вони є атеїстами, але «православними». По-друге, що стосується України, яку віднесено до групи країн релігійної культури, то в ній різниця між тими, хто вважає себе релігійними (55%) й тими, хто відносить себе до певної конфесії (32%), дорівнює 23%. Тобто майже чверть респондентів суб'єктивно вважає себе релігійними, але не оцерковленими; їх не приваблює інституційна формалізована конфесійна приналежність. Це можна вважати ознаками процесу приватизації та індивідуалізації релігії [11, с. 92].

Неважко передбачити, що у ближчій та віддаленій перспективі зростання релігійної мережі й укорінення релігійності серед українців набуде ознак сталої тенденції. Адже на зміну нинішньому поколінню йдуть громадяни, вже виховані в дусі поваги до релігійних цінностей, для яких існуючі релігійно-куль-

турні моделі є природним середовищем існування. До того ж, саме релігійне життя суттєво урізноманітнюється. Масові паломництва віруючих, прощі, поклоніння релігійним святиням і мошам, хресні ходи тощо стають все більш помітним явищем суспільного життя в Україні, що органічно вписується у загальний контекст значущих для людей подій. При цьому церква починає тісно співпрацювати з інши-

ми суспільними інститутами, перетворюючись на природну складову співпраці в системі суспільних інститутів [9, с.48].

Висновки. Таким чином, ми можемо стверджувати, що в Україні, завдяки послідовній політиці молоді держави щодо відродження релігійного життя, відбувається процес оптимізації держано-церковних відносин.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Академічне релігієзнавство: Підручник / За ред. А.М. Колодного. – К. : Світ знань, 2000. – 862 с.
2. Богуцький Ю. Державно-церковні відносини в Україні: сучасний стан та перспективи співпраці / Ю. Богуцький // Релігійна свобода. Свобода релігії і міжрелігійний діалог: глобальні виміри й локальні вияви: Науковий щорічник. – № 16. – К., 2011. – С. 242–247.
3. Докаш В. Свобода буття релігії як форма реалізації демократії / В. Докаш // Релігійна свобода. Свобода релігії і демократія – старі і нові виклики: Науковий щорічник. – № 15. – К. : УАР, 2010. – 395 с.
4. Друзенко Г. Геополітика від патріарха: Царство Небесне vs Руський світ / Г. Друзенко // Релігійна свобода. Свобода релігії і демократія – старі і нові виклики: Науковий щорічник. – № 15. – К. : УАР, 2010. – 395 с.
5. Здіорук С. Вплив релігії на демократичний поступ української нації в новітню добу / С. Здіорук // Релігійна свобода. Свобода релігії і міжрелігійний діалог: глобальні виміри й локальні вияви: Науковий щорічник. – № 16. – К., 2011. – С. 280–288.
6. Мате-Тот А. Земля, що не тече молоком та медом / А. Мате-Тот, П. Міклушак. – Івано-Франківськ: Івано-Франківська Теологічна Академія, 2004. – 223 с.
7. Поліщук В. Проблеми подолання міжконфесійних негараздів / В. Поліщук // Актуальні проблеми державно-церковних відносин в Україні: Науковий збірник. – К., 2006. – С. 140–145.
8. Релігійна панорама. – 2010. – № 3. – С. 2.
9. Саган О.Н. Особливості розвитку державно-конфесійних відносин у сучасній Україні / О.Н. Саган // Релігійна свобода. Релігія в постмодерному суспільстві: соціально-політичні, правові та конфесійні аспекти: Науковий щорічник. – № 13. – К., 2008. – 332 с.
10. Серафим Слобідський, протоієрей. Закон Божий: Підручник для сім'ї та школи / Серафим Слобідський. – Вид. 3-є. – К. : Видавничий відділ УПЦКП, 2004. – 654 с.
11. Яроцький П.Л. Релігія в країнах Східної та Центральної Європи після соціалізму / П.Л. Яроцький // Українське релігієзнавство. – 2010. – № 56. – С. 89–104.
12. Бисага Ю.М., Палінчак М.М., Белов Д.М., Данкаич М.М. Права людини : навч. посібн. / Ю.М. Бисага, М.М. Палінчак, Д.М. Белов, М.М. Данкаич. – Ужгород : Ліра, 2003. – 188 с.

УДК 340.12

«ЧАСОПИСЬ ПРАВНИЧА» – ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЮРИДИЧНИЙ ЖУРНАЛ ТА ЙОГО РОЛЬ У СТАНОВЛЕННІ ПРАВОВОЇ ДУМКИ В ГАЛИЧИНІ (до 125-річчя виходу в світ першого числа журналу)

«CHASOPYS PRAVNYCHA» – THE FIRST UKRAINIAN LAW JOURNAL, ITS ROLE IN THE FORMATION OF LEGAL OPINION IN GALICIA (dedicated to the 125th anniversary of the journal first issue publication)

Петрів М.Й.,
адвокат

Стаття присвячена висвітленню історії першого юридичного журналу «Часопись Правнича», що видавався українською мовою в 1889-1900 рр. Проаналізовано порівняльні аспекти розвитку юридичної періодики в Російській і Австро-Угорській імперіях. Автор визначає етапи розвитку журналу, проводить аналіз мети та завдань журналу та подає огляд матеріалів, що публікувалися в журналі.

Ключові слова: Наукове товариство ім. Шевченка, історія української правничої періодики, право, періодика, «Часопись Правнича».

Статья посвящена истории первого юридического журнала «Часопись Правнича», который издавался на украинском языке в 1889–1900 гг. Анализируются сравнительные аспекты развития юридической периодики в Российской и Австро-Венгерской империях. Автор определяет этапы развития журнала, анализирует цели и задачи журнала и описывает материалы, которые публикуются в журнале.

Ключевые слова: Научное общество им. Шевченка, история украинской юридической периодики, право, периодика, «Часопись Правнича».